

Бѣше се съвпаднало тъй въ програмата, че имаме два часа презъ седмицата съ него, когато се четатъ молитви. По него време се четѣха при разнитѣ случаи, преди почване и следъ свършване на заниманията, различни молитви: едни сутринъ, други следъ обѣдъ. Самитѣ молитви бѣха отпечатани на таблици, отъ които имаше окачени по една въ всѣки класъ.

Кой знае защо, но нашиятъ учитель често се оплакваше предъ насъ, че му четемъ „малко молитва“.

Единъ день на трима отъ класа ни хрумна да му прочетемъ всички молитви, които сж посочени въ таблицата. Едно, да задоволимъ него и, второ, да си направимъ и ние една малка забава, безъ да съобразимъ последствията.

Тази весела служба трѣбваше да изпълня азъ, когато бжда дежуренъ.

Бѣше първиятъ часъ сутринъта. И почнахъ важно, бавно, като свещеникъ. Изчетохъ по три пжти кжситѣ молитви: „Во име отца...“. „Святий Боже...“. После заредихъ дългитѣ по веднажъ, изчетохъ „Отче нашъ“ и „Вѣрую“. Презъ това време учительтъ, сложилъ ржка връзъ ржка молитвено надъ гърдитѣ си, почна да клати глава налѣво и надѣсно, свиваше и захапваше устни. Бѣше разбралъ играта, но, види се отъ благочестие къмъ светитѣ молитви, не ме прекжсна. Между това ученицитѣ почнаха да сумтятъ, да подкашлюватъ и да се кискатъ тихо. Не зная какъ, увлѣченъ отъ тази забавка, нѣщо ме блѣсна въ главата и отведнажъ замѣнахъ „Христосъ възкресе“.

— А! Чакай малко! — извика учительтъ — сега нѣма „Христосъ възкресе!“ И изкочи отъ класа.

Наистина, бѣше едва нѣколко дни подиръ Димитровденъ. А тая молитвичка се четѣше само следъ Великденскитѣ празници.

Другаритѣ ми настанаха по чиноветѣ, дигна се врѣва, класътъ екна отъ смѣхъ и гълчавя. Но азъ бѣхъ